- Οι μέρες πριν έρθεις στον Εξώστη του Θεάτρου του Νότου –

Δοκιμές αισιοδοξίας…

Το Θέατρο του Νότου έχει αποδείξει εμπράκτως πως η προώθηση του νέου ελληνικού έργου είναι μια υπόθεση που το αφορά. Δύο χρόνια νωρίτερα με το Εργαστήριο Νέων Συγγραφέων είχε καταβάλλει μία πρώτη προσπάθεια δίνοντας τη δυνατότητα στα έργα που διακρίθηκαν να παρουσιαστούν. Τώρα με τις «Δοκιμές» συνεχίζει την προσπάθεια του δίνοντας χώρο τόσο σε νέα έργα όσο και σε σκηνοθέτες, σκηνογράφους και ηθοποιούς. Ανάμεσα τους και το έργο του Ανδρέα Φλουράκη «Οι μέρες πριν έρθεις» που θα παρουσιάζεται μέχρι τις 27 Οκτωβρίου στον Εξώστη. Παιδί του Θεάτρου του Νότου, ο Φλουράκης είχε συμμετάσχει στο Εργαστήριο και μια πρώτη γεύση από τη δουλειά του είχαμε πέρσι με την συγγραφική συμμετοχή του στην «Πίστη» που ανέβηκε επίσης στον Εξώστη από τον Μοσχόπουλο.

«Οι μέρες πριν έρθεις» είναι ένα έργο γύρω από τις ανθρώπινες σχέσεις, το συναισθηματικό κενό της ανθρώπινης ύπαρξης, την ματαιότητα που χαρακτηρίζει την δραστηριότητα μας, την ανάγκη μας να βρούμε κάτι που θα δώσει νόημα και απαντήσεις στην ανιαρή και ανούσια ζωή. Είναι ένα έργο – κραυγή που όμως με ιδιαίτερο και πολύ εύστοχο χιούμορ δίνει το κουράγιο στον θεατή να δει μέσα στα πρόσωπα που κινούνται πάνω στη σκηνή τον εαυτό του, να σατιρίσει, και να καυτηριάσει την πραγματικότητα του. Ο άνθρωπος αναζητά την λύση της ανίας του, ενώ ένα κυρίαρχο ερώτημα κυριεύει τη ζωή του: *Μ' αγαπάς;*

Μια οικογένεια με δύο παιδιά ζει μέσα στην ανία της καθημερινότητας αποκομμένοι ο ένας από τον άλλο. Οι δεσμοί που τους ενώνουν είναι επιφανειακοί. Νοιάζονται ο ένας τον άλλο αλλά φοβούνται τα αισθήματα τους απορροφημένοι από το τίποτα που υπάρχει γύρω τους. Άνθρωποι πληκτικοί στις κοινωνικές και προσωπικές τους σχέσεις, γονείς που γίνονται σχεδόν ανύπαρκτοι στο πλαίσιο μιας υποτιθέμενης διακριτικότητας, παιδιά που βλέπουν τον έρωτα σαν πράξη ξεκομμένη από το συναίσθημα. Το ερώτημα μένει σταθερό: Μ' αγαπάς; Η απάντηση όμως δεν έρχεται. Η κόρη αποφασίζει να τερματίσει αυτήν την βασανιστική ανία. Πληρώνει ένα δολοφόνο για να δώσει τέλος και στη δική της ζωή αλλά και των υπολοίπων της οικογένειας της.

Στοιχειώδη μα όχι απλοϊκή πλοκή, σύντομες σκηνές, σύγχρονη γραφή και εύστοχοι διάλογοι είναι η συνταγή του συγγραφέα. Σε μια σουρεαλιστική ατμόσφαιρα η πλοκή εκτυλίσσεται σε δύο παράλληλους κόσμους, στην επίγεια ζωή και στην μετά θάνατο ζωή.

Ιδιαίτερα έντονο το υγρό στοιχείο, αφετηρία της ανθρώπινης ζωής που ανάγεται και σε κατάληξη της, και πιθανότατα και σε αφετηρία μιας άλλης μετά μεταθάνατο ζωής. Ο άνθρωπος σε ένα συμβολικό επίπεδο παρουσιάζεται σα μια παράλληλη ύπαρξη με το ψάρι. Ένα ψάρι φυλακισμένο στο κλουβί, τη στιγμή που έξω υπάρχει η απεραντοσύνη της θάλασσας. Μια τέτοια φυλακισμένη ύπαρξη είναι και ο άνθρωπος κατά τη διάρκεια της ζωής του.

Ο Μενέλαος Χαζαράκης στον ρόλο του ανύπαρκτου πατέρα, η Μαρία Καλλιμάνη της εγωκεντρικής μητέρας, ο Βασίλης Μαυρογεωργίου στο ρόλο του αγοριού και η Αμάντα Πιπεράκη της κόρης υποστήριξαν την παράσταση με όλες τους τις δυνάμεις. Ωστόσο αυτή που ξεχώρισε με την λιτή αλλά απολαυστική ερμηνεία της είναι η Σοφία Μουτίδου στο ρόλο της Γυναίκας, της φίλης της οικογενείας. Η παρουσία της σκηνή αποτελούσε κινητήρια δύναμη για ολόκληρη την παράσταση. Εξίσου καλός και ο πρωτοεμφανιζόμενος Ευθύμιος Παπαδημητρίου στο ρόλο του Άντρα, του δολοφόνου της οικογενείας.

Η εύστοχη σκηνοθεσία του Γιάννη Μόσχου με τους γρήγορους ρυθμούς κατάφερε να γίνει το κλειδί για την αποκωδικοποίηση του έργου. Η σκηνογραφία της Ειρήνης Σαριμούτσου που συνδύασε το αστικό σαλόνι με την θάλασσα και την μεταθανάτια κατοικία υπήρξε καθοριστική βοήθεια στην όλη σύλληψη. Ένα ψάρι στο κλουβί, ένας σκύλος στην πρίζα, άνθρωποι ξεκομμένοι. Ευρηματικό το φινάλε όπου η κουίντα ανοίγει και αποκαλύπτεται η Κεντρική Σκηνή του Αμόρε αφήνοντας τους ήρωες να την κοιτάνε πίνοντας ένα ποτήρι σαμπάνια, σαν να τους αποκαλύπτεται το πως ο κόσμος είναι ένα θέατρο.

Εξαιρετική η μουσική επιμέλεια του Αργύρη Ξάφη που βοήθησε στον ρυθμό, στη ζωντάνια και στην συμβολιστική, σουρεαλιστική ατμόσφαιρα της παράστασης. Από τα πολύ καλά στοιχεία και οι φωτισμοί του Τάσου Παλαιορούτα. Κοφτοί, οξείς, αποτέλεσαν το διαβατήριο για την συνεχόμενη μετάβαση από τον έναν κόσμο στον άλλο. Μια συγκροτημένη προσπάθεια που ανέδειξε τόσο το κείμενο όσο και τους συντελεστές της.

Περιοδικό ΑΝΤΙ, τεύχος 773, Παρασκευή 16 Οκτωβρίου 2002